

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 2011

**ΑΡΘΡΟ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΕΠΠΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ
& ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΤΑ ΝΕΑ»**

**Πολιτική αλλαγής στην αλλαγή εποχής
(με ΠΑΣΟΚ χωρίς εισαγωγικά)**

1. Δεν ζούμε σε εποχή αλλαγών, ζούμε την αλλαγή εποχής. Και αυτό δεν το προσδιορίζει η οικονομική κρίση, αλλά κυρίως μια δραστική αλλαγή στην αντίληψη για την οργάνωση της κοινωνίας και τον τρόπο ζωής.

Το ευρωπαϊκό μοντέλο που εξασφάλισε ευημερία και προσέδωσε αίγλη, φτάνει στα όριά του. Η Ελλάδα υφίσταται εντονότερα τους κραδασμούς αυτής της αλλαγής. Πριν από το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος υπήρξε το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας που έχει τη ρίζα του στην κραυγαλέα αναντιστοιχία του ελληνικού παραγωγικού μοντέλου και του προτύπου κατανάλωσης που επικράτησε εδώ και χρόνια στην χώρα μας. Άρα η υπέρβαση της οικονομικής κρίσης προαπαιτεί ηθική, πολιτισμική και πολιτική επαναθεμελίωση για το νέο ιστορικό κύκλο. Η εθνική συνέργεια, αναγκαία σε συνθήκες όπως αυτής της περιόδου, επιβάλλει έναν κοινό τόπο, με απόλυτο σεβασμό στην αυτοτέλεια των δυνάμεων που συνεργάζονται για έναν υπέρτερο στόχο. Είναι βέβαιο όμως, πως αν αυτός ο κοινός τόπος θεωρηθεί λευκή επιταγή για επιλογές που αντιστρατεύονται τον κώδικα ύπαρξης κάθε μέρους, τότε μετατρέπεται σε μαύρη τρύπα και θα «καταπιεί» κυριολεκτικώς το τυποποιημένο κομματικό σύστημα, που θα έχει εντωμεταξύ απολέσει και το λόγο της πολυμορφίας του.

2. Η τελευταία διετία είναι διδακτική για όλους. Μεταξύ των άλλων γιατί επιβεβαιώνει πως όταν αποκόπτεσαι από την κοινωνική βάση είσαι περισσότερο εκτεθειμένος και ευάλωτος στη βουλιμία των ποικιλώνυμων αντιπάλων σου. Στο υπαρκτό ερώτημα πώς ένα κόμμα που επαγγέλλεται το δημοκρατικό σοσιαλισμό υιοθετεί νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τα στελέχη του θέλγονται από τους κανόνες που

επιβάλει η αγορά της επικοινωνίας, ας παραθέσουμε τα τέσσερα βασικά σημεία που οριοθέτησαν αυτήν την κυβερνητική περίοδο:

α. Το ΠΑΣΟΚ και ο Πρωθυπουργός ανέλαβαν καθήκοντα στη δυσκολότερη στιγμή εδώ και δεκαετίες σε μια χώρα στο φάσμα της χρεοκοπίας.

β. Οι πρωτοβουλίες και η άσκηση πίεσης στην Ευρώπη να δει κατάματα την πραγματικότητα και να αναλάβει δράση, δυστυχώς, είχε πάντοτε καθυστερημένες και αλυσιτελείς απαντήσεις. Μακάρι αυτό που κάνει τώρα στο τέλος του 2011 η Ευρώπη, να το είχε σχεδιάσει από τις αρχές του 2010. Χάθηκε η ηγεμονία της και επικράτησαν οι αγορές και οι οίκοι αξιολόγησης.

γ. Απέναντι στην Κυβέρνηση και αντιθέτως με ό,τι συνέβη σε άλλες χώρες με παρόμοιο πρόβλημα, η αντιπολίτευση έκανε τα πάντα ώστε να δυσχεράνει την κυβερνητική προσπάθεια, που σε τελευταία ανάλυση ήταν εθνική προσπάθεια.

δ. Απονευρώθηκαν οι εσωτερικές – κομματικές διαδικασίες που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε συνθέσεις. Συγκρουστήκαμε ανάμεσά μας χωρίς όμως να ασχοληθούμε στο πλαίσιο της κομματικής λειτουργίας μας με αυτές τις συγκρούσεις. Επιτρέψαμε σε τρίτους να διαχειρίζονται τη μεταξύ μας σχέση.

Πράγματι η πολιτική μας ετεροπροσδιορίστηκε από αυτήν την κρίση. Αναμενόμενο. Άλλωστε σε μια ξεψυχισμένη Ελλάδα τί νόημα έχει να μιλά κάποιος για την ψυχή του ΠΑΣΟΚ; Το ίδιο δεν έχει νόημα να μιλούμε για τον άφθαρτο εαυτό μας όταν από αυτό και μόνο κάνουμε να φαίνεται ακόμη πιο φθαρμένο το ΠΑΣΟΚ. Η τεράστια δημοσιονομική προσαρμογή που πέτυχε η χώρα και οι διαρθρωτικές αλλαγές που έγιναν με όποιες αστοχίες ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα και όποιες αδικίες ως προς την κατανομή των βαρών, κρατούν την χώρα ζωντανή και παρούσα. Οφείλουμε να συνεχίσουμε τις μεταρρυθμίσεις. Να κάνουμε αλλαγές με διάλογο και κανόνες. Αλλαγές με πρόσημο δημοσιονομικό, αναπτυξιακό και κοινωνικό. Λέγοντας όχι στον κρατισμό και το συντεχνιασμό, τον αγοραίο νεοφιλελευθερισμό και τον καριερισμό. Με ένα λόγο πρόσκλησης και όχι πρόκλησης, συμβολής και όχι επιβολής, συμμετοχής και όχι εξουσίας, αλληλεγγύης και όχι κατακερματισμού.

Η λύση δεν θα έρθει ούτε από τους ασύδοτους οίκους αξιολόγησης που βλέπουν τις αγορές πάνω από τους λαούς και τις Κυβερνήσεις τους, ούτε από τους μηχανισμούς επικοινωνίας που και αυτοί σαν οίκοι αξιολόγησης βλέπουν τα αρεστά πρόσωπα έξω και πέρα από την καταστατική και συντροφική λειτουργία του δημοκρατικά δομημένου πολιτικού συστήματος. Χρειάζονται μεταρρυθμίσεις

με κυρίαρχο στόχο την ανταγωνιστική – παραγωγική Ελλάδα με κοινό τόπο που περιλαμβάνει α) κυριαρχία της χώρας, β) ευνομία της Πολιτείας, γ) αξιοπιστία της πολιτικής, δ) ανάπτυξη με απασχόληση και εισόδημα για τον πολίτη, ε) δικαιοσύνη στην κοινωνία και στ) μια άλλη αντίληψη μέσα από μία πολιτισμική έκρηξη που ισοδυναμεί και με πολιτικό big bang. Το ΠΑΣΟΚ είναι διαχρονικό. Είναι ιστορική αυθάδεια να ταυτίζεται με την προσωρινότητα των στελεχών του. Το ΠΑΣΟΚ όταν μπαίνει στα εισαγωγικά της αριστερής ή δεξιάς δημαγωγίας νοθεύεται και οδηγείται σε ήττα. Ένα ΠΑΣΟΚ λοιπόν χωρίς εισαγωγικά, δηλαδή χωρίς τον εκφυλισμό των ανθρώπων που το κάνουν δικό τους αντί αυτοί να γίνονται δικοί του, οφείλει να υπερασπιστεί τόσο την παράδοσή του όσο και το μέλλον του. Το ΠΑΣΟΚ οφείλει να αλλάξει, όπως πάντα άλλαζε για να αλλάξει προς το καλύτερο την κοινωνία. Αυτό θα το πετύχει αν διατηρεί τη μνήμη της ρίζας του και ταυτοχρόνως ζωντανεύει την ελπίδα της προοπτικής για την χώρα και τους πολίτες. Η αλλαγή του ΠΑΣΟΚ διαφυλάσσει στον πυρήνα του μια σταθερή δέσμη αξιών και μια κινούσα ιδέα ως θεμέλιο για ένα επίκαιρο πρόγραμμα στις νέες συνθήκες.

Η κρίση και η συνακόλουθη παρέμβαση του Δ.Ν.Τ., όπως δείχνει άλλωστε και η ιστορική εμπειρία, επιδρούν στην κατεύθυνση ανακατατάξεων και αλλαγών και στο κομματικό σκηνικό. Το ΠΑΣΟΚ αν δεν τις οδηγήσει θα τις υποστεί. Το κόμμα μας ως εκφραστής πολιτών και δυνάμεων από το ριζοσπαστικό κέντρο έως την προοδευτική αριστερά κέρδισε την εμπιστοσύνη του ελληνικού λαού και συνέδεσε τη λειτουργία του με σημαντικές κατακτήσεις. Σήμερα οφείλει να υποτάξει τα στοιχεία της τεχνικής της εξουσίας που συσώρευσε η πολυετής διακυβέρνηση σε αυτά της πολιτικής και προγραμματικής χρησιμότητάς του, διατηρώντας το μεταρρυθμιστικό και πολυσυλλεκτικό χαρακτήρα του. Κάθε αλλαγή προϋποθέτει ορθή στάθμιση της μέχρι τώρα πορείας, αλλά και των επερχόμενων καιρών. Μέχρι τώρα δεν ήταν όλα θετικά και δεν ήταν όλα αρνητικά. Μια αντιεπιστημονική, απλώς καιροσκοπική αποτίμηση αυτής της πορείας μπορεί να οδηγήσει στο να αλλάξουμε αυτά που πρέπει να διατηρήσουμε και να διατηρήσουμε αυτά που πρέπει να αλλάξουμε .

Το ΠΑΣΟΚ με ιδρυτικού χαρακτήρα διαδικασίες επαναδιατυπώνει το δόγμα της ύπαρξής του: για τα δικαιώματα των πολιτών και την ποιότητα ζωής σε μια ανταγωνιστική οικονομία, συνεκτική κοινωνία, δημοκρατική και ευνομούμενη

Πολιτεία, με την παραγωγική Ελλάδα αυτοκυρίαρχο και ισότιμο εταίρο στους ισχυρούς διεθνείς θεσμούς.

Το οργανωτικό σχήμα συγκροτείται όχι στη βάση μηχανισμών και επετηριδιακών κατατάξεων, αλλά με κριτήριο υπεράσπισης των αρχών και της αυτοτέλειάς του. Καλύπτει τον ευρύ χώρο στο προοδευτικό τόξο και μπορεί να συνομιλεί σταθερά με συγγενείς δυνάμεις επιδιώκοντας προγραμματικές συγκλήσεις και κυβερνητική συνεργασία.

Σε ένα πολυκομματικό σύστημα το ΠΑΣΟΚ δεν κερδίζει μόνον όταν επιτυγχάνει υψηλά εκλογικά ποσοστά, αλλά κυρίως με τη διαμόρφωση μιας ευρύτατης συμμαχίας μακράς πνοής.

3. Τα πάντα είναι θέμα συσχετισμού δύναμης. Οι αναγκαίες δημοκρατικές ρήξεις και ανατροπές προϋποθέτουν συνειδητοποιημένη και συλλογική στάση με τεκμηριωμένη πρόταση. Κυβέρνηση που είναι λύση για την χώρα και όχι πολλαπλασιαστής προβλημάτων, υπάρχει μόνον αν πείσει πως με την πολιτική της υπαγάγει το ατομικό στο συλλογικό, το κλαδικό στο κοινωνικό και το κομματικό στο εθνικό. Η μετατόπιση από το πεδίο των ιδεών και των προγραμμάτων σε αυτό των προσώπων, συχνά χωρίς ιδεολογικό και προγραμματικό φορτίο, οδηγεί τεχνηέντως σε απαξίωση των κομμάτων και των πολιτικών. Η αποδοκιμασία του κομματικού συστήματος για την όποια αδυναμία του δεν σημαίνει τη μετατροπή των κομμάτων σε συμπληρωματικά εργαλεία στις παρυφές της πολιτικής λειτουργίας. Γιατί, τότε παύουν να είναι αυθεντικοί εκφραστές και εγγυητές της προσδοκίας των πολιτών εκχωρώντας ζωτικό χώρο που ανήκει στον μοναδικό εντολέα τους, τον ελληνικό λαό, σε άλλα κέντρα δύναμης.
4. Γίνεται, για μια ακόμη, φορά λόγος για το τέλος της μεταπολίτευσης, για μια νέα αρχή. Είναι σαν πρόσκληση σε μία ακόμη Σισύφεια προσπάθεια, αν δεν θεμελιωθεί σε αρχές και αξίες και απλώς εξαντληθεί σε εθελουσιαρχίες και συνθήματα. Ας επιλέξουμε μια Προμηθεϊκή προσέγγιση των πραγμάτων. Ο Καμί στο γνωστό δοκίμιό του ρωτά αν μπορούμε να φανταστούμε το Σίσυφο ευτυχισμένο. Και προσθέτω: πόσοι Έλληνες μπορούμε να γίνουμε η αλλαγή που χρειάζεται ο τόπος δίνοντας οι άνθρωποι το περιεχόμενο, για να μην συντελεστεί ερήμην τους η αλλαγή εποχής;